

Produktionsomkostningerne blev billigere, men da Varepriserne ikke blev billigere, ligger der dér en Ekstragevinst, og det er den, Arbejdsgiverne stryger i deres Lomme. Saadan er Forholdet. Naar man Verden over raaber paa, at Arbejderne bør arbejde 10 Timer, naar den store tyske Kapitalist Hugo Stinnes gik til den franske General og spurgte, om der ikke i de Betingelser, Frankrig vilde stille Tyskland, maatte blive medtaget den, at Arbejderne skulde opgive 8 Timers Arbejdsdagen og arbejde 10 Timer, var det kun af en eneste Grund, den nemlig, at de tyske Kapitalister kunde slippe for at betale til den Skadeserstatning, der skal ydes til Frankrig og Belgien, det var kun for, at de kunde bevare deres Kapital urørt og vælte hele Krigsbyrden over paa det arbejdende tyske Folk. Og det samme gælder herhjemme. Naar man raaber op om, at vi skal over til længere Arbejdstid, er det jo udelukkende, for at vore egne Arbejdsgivere og Kapitalister til Trods for alt det, der er slaaet i Stykker gennem denne Svindel herhjemme, vedblivende kan beholde deres Profit og vælte alle Byrderne over paa Arbejderne. Men det sker nu alligevel ikke, uden at Arbejderne kommer til at tale et Ord med herom.

Den fjerde Grund, det ærede Medlem kom med, var Bevægeligheden indenfor Fagene. Der var ikke Bevægelighed nok Fagene imellem. Der var stor Arbejdsløshed, sagde det ærede Medlem, i Metalindustrien, men der var Arbejdsmangel hos Murerne, Malerne, Cigarmagerne o. s. v. Jeg troede for Resten, det ærede Medlem havde læst det lille Digt af Johan Herman Wessel om Smeden og Bageren. Smeden havde begaaet en Forbrydelse og burde egentlig hænges. Men Byen havde kun een Smed. Derimod havde den — til Ulykke for min Stand — to Bagere, og saa enedes man om, da der skulde bødes for Forbrydelsen, at man kunde hænge den ene Bager. At han græd gudsjammerligt, er forstaaeligt, det vilde jeg sikkert ogsaa have gjort. Deraf kunde det ærede Medlem have sluttet saa meget, hvis han havde læst Digtet, at lige saa lidt som man kan sætte en Smed til at være Bager, lige saa lidt kan man sætte en Smed til at være Murer eller Maler, det lader sig ikke gøre. Hvis derimod det ærede Medlem vilde have spurgt, om der fra Metalindustriens Side, hvor den store Arbejdsløshed har været, var gjort tilstrækkeligt for at aflaste denne Arbejdsløshed, og det ærede Medlem havde under-

søgt dette Spørgsmaal, saa vilde han sikkert have kunnet spare sig sine Bemærkninger om Bevægeligheden, thi saa vilde han have fundet ud, at der fra den Side er gjort alt, hvad der kan gøres. Man har fra Metalindustriens Side været ude overalt. Man har søgt at skaffe Folkene ind ved Søfarten som Maskinister og Fyrbødere o. s. v. Man har sendt Folk til Udlandet, til Danzig og til Sverige og andre Steder. Man har haft Øjet aabent for alle de smaa Beskæftigelser, der findes, ved Pølsevogne, ved Smørrebrødsvogne, ved Bananvogne, ved Frugthandel o. s. v. Og endelig har man naturligvis søgt indenfor den store Gruppe af Arbejdere, hvor alle selvfølgelig kan arbejde, og hvortil alle, der ikke kan faa Plads indenfor deres Fag, fordi Arbejdsløsheden bliver for stor, maa gaa over, nemlig Arbejdsmandsgruppen. Men dér har man haft en Arbejdsløshedsprocent af ca. 20. Derfor kan det ikke nytte, at man staar og fortæller, at Bevægeligheden ikke er stor nok indenfor Fagene. Man maa spørge: Hvor kan disse Folk, der har lært et Fag, gaa hen og faa Arbejde? Svaret maa blive, at selv om man har lært et Fag, kan man naturligvis arbejde som Arbejdsmand, og det mener jeg ogsaa, disse Folk er pligtige at gøre, naar de kan faa Arbejde som Arbejdsmand.

Til Slut sagde det ærede Medlem noget, som jeg synes han helst ikke skulde have sagt. Han sagde følgende: „Hvis en saadan Bevægelse nogen Sinde skal komme frem, tror jeg, det er en Betingelse, at vi afskaffer den ekstraordinære Understøttelse, for der er slet ikke Tvivl om, at den i adskillige Tilfælde fører til det Resultat, at man tager en Arbejdsløshedsunderstøttelse i Stedet for at gøre sig personlig Ulejlighed med at faa fat i et Arbejde. Det er slet ikke, fordi Arbejderne er daarligere end andre, for saadan er vi nu en Gang af Naturen alle sammen: kan vi faa en Statshjælp, saa tager vi den i Stedet for at gøre os personlig Anstrengelse.“

Det er overfor dette, jeg vil protestere. Det er daarlig Politik at rejse rundt og sparke til de fattigste i vort Samfund uden at kunne bevise det allerfjerneste. Den Understøttelse, en gift Arbejder kan faa af Fonden, altsaa som ekstraordinær Hjælp, beløber sig gennemsnitlig til 12 Kr. om Ugen plus 4 Kr. 80 Ø. i Tillægshjælp, hvis saadan gives, altsaa 16 Kr. 80 Ø. pr. Uge, og saa kan han, naar han har Børn, faa 42 Ø. pr. Barn. Er der nu nogen i dette høje Ting, der tror, at en Arbejder-